

Sala Portal del Pardo
C/ Major, 20
43700 El Vendrell
salaportaldepardo@elvendrell.net
Tel. 977 18 21 35

Inauguració: 15 de desembre, a les 20 h
Tot seguit, actuació d'alumnes de l'EMMPAC
Música a càrrec de Núria Cullaré, violí; Helena Cullaré,
flauta, i Anna Cullaré, piano
Interpreten: *Laura, Que tinguem sort* i *Ítaca*, de Lluís Llach,
amb arranjaments de Carlota Baldrís i Anna Urpí
Ballet II, a càrrec d'Irene Pellejà i Dagda Ryan, variació del
Llac dels Cignes, i Ruth Campanales amb la coreografia de *Laura*

Visita guiada, a càrrec de l'artista, el 16 de desembre, a les 20

Horari: De dimarts a dissabte de 17 h a 20 h
i dissabte, diumenge i festius d'11 h a 14 h

La sala romandrà tancada els dies 24, 25, 26 i 31 de desembre de 2017
i 1 i 6 de gener de 2018

Una part de la venda de les obres es destinarà a la Fundació Lluís Llach

SALA PORTAL
DEL PARD

Jané Ventura
VINS I CAVES DES DE 1914

MIQUEL
PONS
Caves & Vins

Regidoria de Cultura | La Rambla, 24 | 43700 El Vendrell | Tel. 977 66 56 84 | cultura@elvendrell.net | www.elvendrell.net

Regidoria
de Cultura i Festes

DL T 1686-2016
Disseny i impressió: Impremta Ramon

VIATGE A ÍTACA | ROSER OTER

Obres inspirades en els poemes de Miquel Martí i Pol
i en les lletres de les cançons de Lluís Llach

*Sempre tingues al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí.*
Konstantinos P. Kavafis

Decidir que viuràs fent ceràmica és fer una decisió valenta, però arriscada. És creure en tu i no defallir, és un camí dur i llarg, però al mateix temps fascinant, creatiu, ple d'emocions... És un camí per anar a Ítaca.

La Roser Oter, amb la seva obra, és un exemple de persistència i creativitat: el seu treball és sobri amb la matèria, treballa definint els grisos, els blancs i els ocres del fang amb un ús dels negres del ferro. El seu llenguatge definit és fidel a ell mateix i no fuig mai del camí triat; expressa i crea, junt amb paraules recitades i cantades, una unió que fa que mirar sigui sentir.

Jordi Marcet i Rosa Vila-Abadal, ceramistes

paraula i gest

La paraula ha estat sempre molt present en els treballs de la Roser Oter. També la música i el moviment. Gronxadors, escales. Un mòbil construït amb delicats pètals de porcellana que dringuen suaument i ens porten a un món secret i apartat, on l'equilibri sembla precari. En "Viatge a Ítaca", les cançons de Lluís Llach i els poemes de Martí i Pol trenquen el silenci i ens venen a trobar en obres despullades d'artifici. Aquests treballs són un pas endavant. Un salt important. Són peces molt escultòriques, no necessàriament decoratives ni utilitàries, en la línia de *Refugiats* (que va obtenir el segon premi de la IX Biennial de Ceràmica del Vendrell); el poema o la cançó suggereix, evoca, indica un camí que es bifurca. L'èpica substitueix gradualment la lírica. L'acció que intuïm en peces com *L'estaca* s'allunya de la lectura reposada i tranquil·la que insinuaven peces més amables de períodes anteriors: dos personatges s'enfronten a una estaca que, com un clau, travessa el terra que els sustenta. La mítica cançó de Lluís Llach, que ens recorda que lluitar finalment té recompensa, la recompensa és saber que podem i volem lluitar, i veure'ns reflectits en qui ens fa costat.

"Reconduïm-la a poc a poc, la vida", ens diu Martí i Pol en *Solstici*, per Kavafis -en *Viatge a Ítaca*, el poema que Lluís Llach va musicar- simplement "has de pregar que el camí sigui llarg". El viatge i el camí com a destí, amb imperfeccions i dubtes, amb la realitat del dia a dia. Amb la constant fragilitat del cos. Examinem ara els personatges que crea Oter: sempre figures esquemàtiques, amb colors neutres amb predomini del blanc i el gris. Les ombres projectades reforcen l'escena i el gest volgudament impersonal, ni alegre ni trist. Presència, una mà estesa. Petits esperits que habiten la matèria i ens acompanyen. Fràgils, de porcellana.

La distància entre la mà de l'artista -que recull cada peça- i nosaltres, una distància construïda amb espai i temps. Com deia John Keats, "joestic aquí, però vosaltres esteu a la vora del mar... ergo, us banyeu, passegeu, dieu: que bonic!... trobeu semblances entre ones i camells... roques i mestres de ball... pales i telescopis... dofins i madones". La Roser Oter és aquí, en les obres que executa, i nosaltres ens hi acostem des del nostre món. Així és la vida. A vegades ens divertim, a vegades patim i anem d'un lloc a un altre, d'hora en hora. A vegades simplement estem absents. No estem.

Màrius Domingo, crític d'art

